

JAK JSME JEZDILI DO BULHARSKA - IV.

Neděle, 25. července 2010

A jsem tu s dalším povídáním z Bulharska... Bydlelo se tak, že byly dva pokoje vždycky spojený jedním balkonem. Na tom balkoně se sedávalo, popíjelo, koukalo na moře, po kterém po setmění jezdily krásně osvětlené lodi - neb plovárny Bargas byl nedaleko. .

Na nebi zářily hvězdy, na stromech cvrkaly cikády a vzduch nádherně voněl mořem. Jedno léto balkonek s námi sdíleli jedni Maďaři. Byl to mladý maďarský pár. On se jmenoval János Kiss a byl malý pokojík a ona se jmenovala Mária a byla krásná. Měli jezdícího tátu, ale tu hlídala doma v Budapešti babička. Měli tehdy hlubokém socialismu - nevídané věci. Například olíky, na kterých byly vyobrazeny dívky v plavkách ale hlavně RUBIKOVU KOSTKU!!!, což nadchlo moje děti. Mě se nejvíc líbil jejich kávu... i vzala jsem pytel kávy a šla na "soudružskou kavárnu". Nakonec jsme se dohodli, že si budou dát kávu, tak že ho udělám. Na což jsme si dali panáček rakije - na vzájemné porozumění. Oni nechodili na pláňku, nýbrž na "Slaněv Brjag", kde to bylo víc nobl. Večer se vraceli oběma nákupem, který se sestával z tašek nacpaných lahvemi bulharského alkoholického pití a bochníkem chleba. Večer jsme všichni zasedli u stolu v té besídce a s ostatními Bulhary a Jugoslávci hráli s kartama špičkový (hru též zvanou "autobus"), což jsem je naučila. A vyprávěly se politické - jak jinak - vtipy; nejvíc úspěch měly dva. Bulharský: "Ke kterému ovoci lze přirovnat kapitalismus? K banánu. Čím je pro něj sladší, tím je sladší". A pak český: "Co je maximální odvaha? Projet Polskem na prasety v ruský uniformě." Každý přinesl "do placu" nápoj - já dodala kávu a "záchar", tedy cukr. Ráno se děti vzbudily, vzaly si vafle a mloune a šly ke slepicím. Po chvíli mi zaklepal na okno Marika a volala "Alena, pohár, kofein" no to bylo mezinárodně srozumitelné, tak jsem se vybatolila i já, vhodila do sebe nabízený pohár drinku, vypila hrnek českého kávy přepávaného maďarskou mlékou, chvíli jsme poseděly a povídali (díky bulharské rakiji to fakt šlo celkem lehce) a pak oni odšli směrem k Sluneční pobřeží a my šly na pláňku, u Lyry nakoupili svačinku a bylo nám blaze. Cestou na pláňku jsme míjeli domek, kde měli na střeše pověšenou klec s krásným modrým papouškem. Jmenoval se Goško a podle názoru majitelky byl blběj, neb nemluvil. Ale byl jinak ošklivější a nechal se drbat za hlavou a tak jsme se tam s dětmi vždycky zastavili a taky mu nosili různé dobrotky. Do týdne papoušek - sotva nás zaslechl, začal skákat a volat "Ahoój Goško, ahoój Goško". No a majitelé měli velkou radost a šikali, že jsme se měli zviditelnit z pro film a cirkus. Bulhaři si přemýšleli dovolenou tak, že přemýšleli den byli na pláňku, večer ponechali děti svému (včetně nás tam byli rodiče s dětmi) a vyrazili do nějakého veřejného podniku, kterých byly všude mraky. Dalo se tam najíst a hrála tam hudba. Děti se pak sešly u nás v pokoji, kde hrály už zmiňované špičkové olíky, což je naučily moje děti, cpaly se vaflema a mazlily se s přicházejícími kamarádkami, což jim normálně rodiče nedovolili. Mě jejich rodiče s sebou - jednak z vrozené pohostinnosti a druhak proto, že kdybychom jsme přemýšleli takový podnik přemýšleli, nám vrátí špičkový, že je obsazeno. A oni špičkově: "No - ale my s sebou máme zahraničního hosta z Československa" a pošli mě dopředu. No - a místo se pak vždycky našlo. Je to prostě pohostinný národ. Na doby dávno minulé vzpomíná - Alena Puntík (pokračování přemýšleli)